

Arrest

nr. 218 755 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 19 juni 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 juni 2017 om internationale bescherming. Op 30 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtoun. U bent afkomstig uit de provincie Herat, waar u uw volledige leven heeft gewoond. Van uw geboorte tot ongeveer twee jaar voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan woonde u bij uw ouders in het dorp Dahi Sorkh in het district Zinda Jan. U ging vervolgens een jaar bij uw grootmoeder wonen om haar thuis te verzorgen in het dorp Malan in het district Guzara.

Ondanks dat u beloofd was aan W. (...), uw neef langs vaders kant, startte u een relatie met een familielid langs moeders kant, E. S. (...), die in de buurt van uw grootmoeder in Malan woonde. E. S. (...) vroeg aan zijn ouders om uw hand te vragen, maar zijn ouders weigerden dit te doen aangezien ze op de hoogte waren van het geplande huwelijk tussen u en uw neef W. (...). U en uw partner stelden vast dat er op deze manier een impasse was in jullie relatie en jullie zochten naar een oplossing. U en uw partner kwamen vervolgens tot het idee dat wanneer jullie seksuele betrekking zouden hebben met elkaar, er misschien toch een akkoord zou kunnen komen. De bedoeling was dat E. S. (...) dit zou vertellen aan zijn ouders en zodat zij alsnog uw hand zouden gaan vragen. In die periode kwam uw tante langs vaders kant evenwel het afgesproken huwelijk officialiseren door formeel uw hand te komen vragen. Uw vader ging akkoord en er werd ook geld overgedragen van uw tante naar uw vader. U vroeg nog aan uw grootmoeder om het akkoord te annuleren, maar uw familie ging hier niet op in.

Geconfronteerd met het akkoord werd u bang omdat u intussen geen maagd meer was. Uw huidige man, E. S. (...), gaf vervolgens aan dat er geen andere mogelijkheid meer was dan weglopen. Gedurende vijf dagen bleven u en uw man bij een vriend van hem in de stad Herat. Na overleg tussen uw man, diens familie en ook uw eigen familie werd er beslist dat jullie dienden terug te keren en dat het eerder afgesproken huwelijk met uw neef W. (...) zou geannuleerd worden. De ouders van uw man kwamen intussen officieel uw hand vragen bij uw vader en uw vader ging hier ook mee akkoord. Uw neef belde kort nadien uw man op en bedreigde hem telefonisch.

Na ongeveer drie weken vond het huwelijk tussen u en uw man plaats. Jullie raakten er intussen van op de hoogte dat W. (...) op wraak belust was en om deze reden uit Iran was teruggekeerd naar Afghanistan. Twee tot drie dagen na jullie huwelijk ging uw man voor zijn werk naar Jalalabad. Uw schoonfamilie voelde zich steeds minder veilig omwille van de situatie en ze namen het u kwalijk. U voelde zich niet meer goed bij hen en uw man regelde het dat u naar zijn oom in Herat stad kon. U zou uiteindelijk een jaar bij de oom van uw man verblijven. Enige tijd nadat u naar de oom ging ontving u een dreigtelefoon en enkele sms'en van W. (...).

Uw schoonfamilie kwam te weten dat W. (...) op de hoogte was geraakt van het feit dat uw man in Jalalabad verbleef. Om deze reden werd besloten dat hij daar niet langer kon blijven. Nadat uw man zeven tot acht maanden in Jalalabad verbleef verhuisde hij daarom terug naar de provincie Herat waar hij zich drie tot vier maanden in de grensstreek met Iran zou vestigen.

Een twintigtal dagen voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan vond er een aanval plaats op de broer en neef van uw man. Diegenen die de aanval uitvoerden merkten uiteindelijk op dat het niet uw man was en besloten toen te vertrekken. Uw schoonbroer bleef zwaargewond achter.

Ook uw schoonvader ontving verschillende dreigtelefoons en hij eenmalig kwamen ook mensen thuis naar hem toe. Dit huisbezoek en de aanval op de broer en neef van uw man werden beide uitgevoerd door H. W. (...) een talibstrijder die volgens u werd ingehuurd door uw neef W. (...).

Omwille van de dreiging besloten u en uw man te vertrekken. Twee dagen voor jullie definitieve vertrek kwam uw man naar u toe, dit was de eerste keer dat u hem zag sinds hij naar Jalalabad vertrok. Begin 2016 vatten u, uw man en jullie dochter samen de reisweg aan. Via Iran kwamen jullie in Turkije aan. Met een boot maakten jullie vervolgens de oversteek naar Griekenland. Met het vliegtuig reisde u op 19 juni 2017, gebruik makend van valse documenten, naar België. Op 27 juni 2017 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Belgische asielinstanties. Wegens ontoereikende financiële middelen bleven uw man en dochter noodgedwongen achter in Griekenland waar zij tot op heden wachten op de uitkomst van uw verzoek.

Omstreeks juni 2017 verliet uw schoonfamilie hun woning en vestigden ze zich in de stad Herat, uit schrik voor uw neef W. (...).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: de taskara's van uzelf (o), uw man (o), uw dochter (o) en uw schoonouders (k), uw huwelijksakte (o), een invaliditeitsattest van uw schoonvader (k), een handelsvergunning (k), vier werkcertificaten van uw man (o), een lidkaart van de Afghaanse kamer van handel en industrie op naam van uw man (o). Tot slot legde u nog een USB-stick voor met daarop de volgende leesbare foto's en video's: foto's van ziek kind, foto's van een verblijf in Griekenland, twee video's opgenomen in een vluchtelingenkamp, foto's die zouden genomen zijn op uw trouwfeest, foto's van uw man met op de achtergrond een werksite, video met beelden van een aanval op het werk van uw man, een foto van uw man in de sneeuw met een auto op de achtergrond, een foto met een groep mensen en een foto van etenswaren in verpakking.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat de omstandigheden waarin het huwelijk tussen u en E. S. (...) tot stand zou zijn gekomen betwijfeld kunnen worden. Nadat uw schoonouders niet geneigd waren om uw hand te vragen aan uw ouders verklaarde u het volgende over de oplossing waar u en uw partner toe kwamen: "Dan zaten we samen te praten en we waren aan het denken wat doen om ouders zo ver te krijgen. Misschien als we slapen met elkaar gaan ze misschien akkoord gaan. Dus we hebben het gedaan. We hebben seksuele betrekkingen gehad en hij zei dat hij het zou vertellen aan zijn moeder en dat zij zou komen om mijn hand te vragen." (CGVS 1 p. 8) Echter, nog voor de moeder van E. S. (...) op de hoogte werd gebracht kwam uw tante langs vaders kant naar uw ouders om uw hand te vragen en op die manier werd de verloving tussen u en uw neef W. (...) geofficialiseerd. U verklaarde hierover: "Toen heb ik contact genomen met mijn man. Ik zei dat het officieel is geworden. Ik was bang want ik zei ik kan niet met neef trouwen want ik ben niet meer maagd. Ze verwachten dat een meisje maagd moet zijn. Ik was niet meer maagd en ik dacht als ik zou trouwen en op huwelijksnacht hij zou merken dat ik niet maagd zou zijn, het zou raar zijn. Mijn man zei er is geen andere uitweg en we moeten weglopen." (CGVS 1 p. 8) Uit de verklaringen blijkt dat u en uw partner vervolgens ook effectief zijn weggelopen, dat jullie van op afstand de situatie hebben uitgelegd aan familieleden en dat jullie vervolgens door jullie ouders werden overgehaald om terug naar huis te komen. Met een huwelijk tussen u en E. S. (...) werd gepoogd om de situatie recht te trekken en de verloving tussen u en W. (...) werd verbroken.

Het door u geschetste verloop is evenwel weinig aannemelijk. Dat u, nadat uw schoonouders uw hand niet wouden komen vragen omdat u reeds beloofd was aan een neef, besliste om zonder eerst andere opties te verkennen een dermate risicovolle beslissing te nemen om gemeenschap te hebben met een andere man is op zich reeds weinig geloofwaardig. Dat u dit daarenboven bewust heeft gedaan om als drukmiddel tegen de families te gebruiken is evenwel van elke logica gespeend, temeer omdat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u wel degelijk een idee moet hebben gehad van het risico dat u hierdoor liep. In dit opzicht kan meer bepaald worden verwezen naar de beschikbare landeninformatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt dat in kwesties van eerwraak het net de vrouw is die disproportioneel wordt bestraft en dat vrouwen niet in het minst bij relaties buiten het huwelijk het risico lopen om vermoord te worden: "Honour killing is described as the murder of a family member due to the perception that the person's actions or status is shameful to family honour; usually the killing is by the men in the family against female members . The accusation of dishonour alone against a woman can bring perceived shame to the family. [...] In Afghan society, girls or women who are seen to have lost honour, or are suspected not to be virgins prior to marriage may be punished by their family, tribal heads and elders, or face public shaming or divorce by their husband. The perceived loss of a woman's honour often results in serious family conflicts; she may become the victim of abuse, violence, or be killed by her spouse or relatives. [...] Honour violence against women is a common occurrence in Afghanistan and is a socially accepted practice, according to NGOs and the AIHRC,

although exact statistics are difficult to obtain. [...] According to a national inquiry on the issue conducted by the AIHRC, the most common type of honour killing was due to allegations of adultery, or zina. Girls and women have also been killed due to refraining from forced marriage, being a victim or rape, or running away.” (EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan - Individuals targeted under societal and legal norms – sectie 3.7. p. 51-52) Uit de beschikbare landeninformatie blijkt zelfs dat het weglopen van huis voor een vrouw op zich reeds een voldoende reden is om vervolgd en zelfs vermoord te worden door familieleden: “The AIHRC stated in its National Inquiry report on rape and honour killing in Afghanistan, published 2013, that honour killings were most commonly committed against women accused of extra-marital relations (zina). Mere suspicion of pre-marital or extra-marital sex can result in an honour killing. The report stated ‘For example, escaping of women from home, though... not considered as a crime, according to laws in Afghanistan, can sometimes cause honor killing. Almost 15.4 percent of honor killings documented by the National Inquiry Program are committed for this reason.’” (Country Information and Guidance - Afghanistan: Women fearing genderbased harm / violence – sectie 8.5.1. p. 26) Rekening houdend met deze landeninformatie kan niet worden ingezien dat u het hebben van voorhuwelijkse betrekkingen daadwerkelijk als een oplossing zag. Binnen de geldende context kan minstens verwacht worden dat u eerst andere oplossingen zou gezocht hebben. Dat u na een initiële terughoudendheid vanwege de ouders van E. S. (...) evenwel meteen beslist om seksuele betrekkingen als reddingsmiddel in te zetten is weinig waarschijnlijk en doet ook op die manier ook twifelen aan de rest van uw asielrelaas.

Zelfs indien zou worden geloof gehecht aan uw bewering als zou u voorhuwelijkse betrekkingen op succesvolle wijze hebben gebruikt als drukkingsmiddel om uw relatie met uw partner te forceren, wat geenszins het geval is, is het opmerkelijk dat niet minder dan vierhonderd tot vijfhonderd mensen het huwelijksfeest hebben bijgewoond (CGVS 2 p. 8). Er kan immers worden verwacht dat jullie families zoveel als mogelijk in de luwte zouden willen blijven gezien het - volgens de Afgaanse traditie - schandelijke karakter van de noodgedwongen verbintenis tussen u en uw partner. Dat er zo'n grote groep mensen het huwelijk hebben bijgewoond is uiterst bevreemdend en versterkt verder de gebrekkige geloofwaardigheid ter zake.

Naast het onaannemelijke karakter van bovenstaande verklaringen kan worden opgemerkt dat u er niet in slaagde coherent te zijn over het tijds kader van de bedreigingen/toenaderingen ten aanzien van uzelf en uw schoonfamilie. U verklaarde dat uw neef een talib-aanhanger die luisterde naar de naam H. W. (...) instrueerde om bedreigingen te uitten jegens u en uw schoonfamilie. U verklaarde dat uw schoonvader één keer bij hem thuis werd benaderd. Bij de CGVS-vragenlijst stelde u: “De taliban en gewapende groepen zijn tot bij mijn schoonvader gegaan en ze zegden dat zijn zoon een spion was van de autoriteiten en een verrader was.” (CGVS-vragenlijst 3.5.) U maakte van deze toenadering opmerkelijk genoeg zelf geen melding van tijdens uw eerste onderhoud en wanneer u er aan herinnerd wordt dat uw schoonvader werd aangesproken omwille van zijn werk maakt u eerst nog melding van een andere passage: “Iemand zei tegen schoonvader dat als uw zoon nog altijd in Jalalabad werkt, is het beter dat u hem zegt om Jalalabad te verlaten. Want mijn neef was het te weten gekomen.” (CGVS 1 p. 14) Pas wanneer uw verklaring quasi letterlijk aan u werd voorgelezen gaf u aan dat het de mensen van H. W. (...) waren die toenadering hadden gezocht tot uw schoonvader (CGVS 1 p. 14). Aangezien u bij de DVZ nog aangaf dat dit één van de redenen voor jullie vertrek uit Afghanistan was, werd u bij het CGVS gevraagd hoe lang voor uw vertrek uit Afghanistan het gesprek tussen uw schoonvader en de mensen van H. W. (...) plaatsvond. U verklaarde hierop: “Twee à drie maanden voor ons vertrek. Daarna was er een aanval op de broer en de neef van mijn man. Daarna hebben we beslist om te vertrekken.” (CGVS 1 p. 15) Deze timing kan op zich reeds worden betwijfeld daar u even later tijdens hetzelfde interview reeds verklaarde dat uw man in Jalalabad was toen hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw schoonvader werd benaderd door mensen van H. W. (...) én u tegelijkertijd stelde dat uw man al drie tot vier maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan weg ging uit Jalalabad (CGVS 1 p. 15). Wat er ook van zij, op basis van hetgeen u bij de DVZ en het eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde, zou moeten blijken dat uw schoonvader benaderd werd enkele maanden voor jullie vertrek. Tijdens uw tweede onderhoud gaf u evenwel aan dat het enige bezoek bij uw schoonvader thuis plaatsvond nadat u en uw echtgenoot reeds vertrokken waren uit Afghanistan (CGVS 2 p. 5). U bevestigde vervolgens nog dat men voordien nooit eerder naar het huis van uw schoonouders waren geweest, zodat er op dit punt reeds geen ruimte voor interpretatie meer rest (CGVS 2 p. 6). Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de enige keer dat er een rechtstreekse toenadering was tussen uw vervolgers en uw (schoon)familie zet uw geloofwaardigheid verder op losse schroeven. Er kan immers minstens verwacht worden dat u weet of die toenadering voor of na jullie vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden.

U legde voorts weinig overtuigende verklaringen af over wie precies, hoe vaak en wanneer belde naar uw schoonvader en echtgenoot. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u van telefoontjes naar uw schoonvader geen melding maakte in het kader van uw eerste onderhoud bij het CGVS. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt bij uw tweede onderhoud beperkt u zich louter tot het ontkennen van deze vaststelling, hetgeen bezwaarlijk als een toereikende uitleg kan gezien worden (CGVS 2 p. 5). Vervolgens geeft u aan dat de mensen van H. W. (...) na jullie vertrek uit Afghanistan een paar keer belden naar uw schoonfamilie. Uiteindelijk geeft u aan dat er ook éénmalig telefonisch contact was voor de aanval op uw schoonbroer en de neef van uw echtgenoot plaatsvond. U bent er hierbij evenwel niet van op de hoogte of dit telefoongesprek afkomstig was van uw neef zelf of van (handlangers van) H. W. (...). Naast deze weinig verhelderende en volatiele verklaringen aangaande de telefonische contacten tussen uw schoonfamilie en jullie vervolgers blijkt aldus dat uw schoonfamilie hoofdzakelijk pas na jullie vertrek uit Afghanistan werden gecontacteerd. Daar uw huwelijk plaatsvond op 20 oktober 2014 of op 19 november 2014 (CGVS 2 p. 8) en u slechts uit Afghanistan bent vertrokken begin 2016, is het opmerkelijk te noemen dat pas vanaf dan uw schoonfamilie meerdere keren wordt opgebeld. Wanneer u met deze opmerkelijke gang van zaken wordt geconfronteerd komt u niet verder dan volgende uitleg: "Omdat ze niet wisten dat we vertrokken waren en daarmee vroegen ze aan schoonvader dat hij zich moest overgeven aan ons. Na ze zeker weten dat ze er niet meer zijn, vallen ze hen niet meer lastig." (CGVS 2 p. 11) Deze uitleg houdt evenwel weinig steek en biedt hoegenaamd geen antwoord op de vraag waarom uw schoonfamilie in hoofdzaak pas na jullie vertrek uit Afghanistan werd opgebeld door jullie vervolgers. Deze weinig overtuigende en weinig logische verklaringen wijzen dan ook verder op een gekunsteld asielrelaas.

Naast een vier à vijftal sms'en zou u zelf ook één keer een dreigtelefoon van uw neef ontvangen hebben. Ook op dit vlak legde u volatiele verklaringen af. Tijdens het eerste onderhoud situeerde u het telefoongesprek een maand nadat u naar de oom van uw man was verhuisd: "Hij sprak met oom en die nam mij mee naar zijn huis in de stad. Ongeveer maand later werd ik gebeld. Het nummer was onbekend en het was mijn neef. Maar ik was bang en heb meteen opgehangen." (CGVS 1 p. 9) Tijdens het tweede interview verklaarde u aanvankelijk dat u pas na drie tot vier maanden na uw verhuis werd opgebeld: "Ik was toen in het huis van de oom van mijn man. [...] Ik was toen in de stad. Drie/vier maanden was ik er toen ik gebeld werd en ik sms'en kreeg." (CGVS 2 p. 6) Enkele momenten later gaf u aan dat het slechts twee tot drie maanden na uw verhuis was: "Ik weet wel na verhuis van dorp naar stad werd ik na twee, drie maanden opgebeld. Ik heb simkaart vernield en al die sms'en gewist." (CGVS 2 p. 7) Uit uw opeenvolgende beweringen blijkt aldus dat u op weinig doorleefde manier volatiele verklaringen aflegt over de enige keer dat u gebeld heeft met de neef die wraak wil nemen op u en uw echtgenoot. Opnieuw dient hier te worden vastgesteld dat dergelijke verklaringen weinig overtuigend zijn en daarentegen verder wijzen op uw gebrekkige geloofwaardigheid inzake uw asielmotieven.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de voorhuwelijkse betrekkingen, quod non, kan de vraag gesteld worden of een neef na al die jaren überhaupt nog de moeite zou doen om u en uw man te vervolgen, zeker wanneer in rekening wordt gebracht dat het door uw tante betaalde bedrag werd teruggegeven (CGVS 1 p. 9). Zo blijkt ook dat u niet op de hoogte bent van problemen voor uw familie of voor uw schoonfamilie na het vertrek van u en uw man (CGVS 1 p. 7 en CGVS 2 p. 6). Dat u sinds uw aankomst in Europa niets meer vernam over uw neef W. (...) en vooral dat u of uw man geen inspanningen meer hebben gedaan om meer informatie te verkrijgen over W. (...) wijst verder op weinige aannemelijke desinteresse van jullie kant en doet verder concluderen dat er in uw hoofde niet gesproken worden van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS 2 p. 7).

Op basis van de voormelde vaststellingen heeft u de voorhuwelijkse betrekkingen, de verbroken verlovings met een neef en de hieruit voortvloeiende persoonlijke problemen niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de vrees voor vervolging op basis van het werk dat uw man zou hebben uitgevoerd dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan de door u ingeroepen werkzaamheden van uw man. Vooreerst blijkt dat de attesten die u ter zake heeft neergelegd vervalst lijken te zijn: het betreffen telkens identieke teksten die enkel en alleen qua uiterlijk lichtelijk verschillend werden opgemaakt. Het gaat duidelijk om gemanipuleerd knip- en plakwerk ter ondersteuning van de afgelegde verklaringen. Indien uw echtgenoot daadwerkelijk de beweerde werkzaamheden zou hebben uitgevoerd kan worden verwacht dat het vervalsen van documenten ter zake onnodig zou zijn. Daarnaast blijkt dat u bij wijlen onaannemelijk vaag of onwetend bent over wat uw echtgenoot nu precies deed. U verklaarde dat uw man ingenieur was bij wegenprojecten, maar wanneer gevraagd wordt wat de taken van uw man dan juist inhouden blijkt dat u hier geen informatie over heeft (CGVS 1 p. 3 en CGVS 2 p. 4). Wanneer later nogmaals wordt gevraagd of u iets weet van het werk dat uw

echtgenoot uitvoerde stelde u: "Ik weet enkel dat hij wegenwerken deed." Ook op de vraag of uw man dan bepaalde verantwoordelijkheden had in zijn werk moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2 p. 9). Op basis van vervalste werkattesten en vage kennis over de werkzaamheden van uw man bent u er niet in geslaagd zijn job aannemelijk te maken. Bovendien moet worden opgemerkt dat zelfs wanneer de functie van uw man zou worden aangenomen, wat niet het geval is, er niet kan worden ingezien waarom dit op heden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus zou kunnen leiden. Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat uw echtgenoot tot omstreeks jullie vertrek begin 2016 actief was bij het aanleggen van wegen. Gezien deze weinig controversiële sector kan worden betwijfeld dat u of uw man bijna drie jaar later nog steeds op deze basis zouden geviseerd worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven moet uit uw verklaringen blijken dat uw man enkel en alleen gestopt is met zijn werkzaamheden omwille van de problemen die er met uw neef waren en niet omwille van eventuele problemen op zijn werk zelf. Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat de job risicovol was, maar behalve van een telefonische eis om met zijn werkzaamheden te stoppen, bent u niet op de hoogte van persoonlijke problemen omwille van de activiteiten van uw man (CGVS 1 p. 17). Uit uw verklaringen zou verder moeten blijken dat hij op zijn laatste werkpost in Jalalabad nooit problemen heeft gekend omwille van zijn job en dat hij er enkel weg ging omwille van de problemen met uw neef, waar geen geloof aan kan worden gehecht (CGVS 2 p. 9). Op basis van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat er op heden niet geen actuele of geïndividualiseerde vrees voor vervolging bestaat in uw hoofde of dat van uw man op basis van diens geclaimde werkzaamheden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde districten. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Guzara relatief stabiel is. De provincie Herat scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Guzara betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Guzara (in Zinda Jan overigens ook waar u tot 2 jaar voor uw vertrek leefde) in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Guzara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Guzara in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u in het kader van uw verzoek heeft voorgelegd vermogen niet de voormelde vaststellingen te wijzigen.

Wat betreft de voorgelegde taskara's en de huwelijksakte moet worden vastgesteld dat deze documenten enkel persoonsgegevens bevatten die op heden niet worden betwist. Eenzelfde conclusie is van kracht voor invaliditeitsattest dat geen zicht op de precieze oorzaak van de invaliditeit van uw schoonvader. De handelsvergunning en de lidkaart van de Afghaanse kamer van handel en industrie kunnen er op wijzen dat uw echtgenoot effectief werkzaam is geweest in een winkel in Afghanistan. De vier werkcertificaten die moeten aantonen dat uw echtgenoot betrokken was als leidinggevende bij wegprojecten aanschouwt het CGVS door hun identieke aard als vervalst.

Wat de diverse foto's die op de door u voorgelegde USB-stick te vinden zijn moet vooreerst worden opgemerkt dat privéfoto's nauwelijks bewijswaarde kunnen worden toegedicht daar zij perfect te ensceneren zijn. Bovendien tonen deze op de drager op geen enkele wijze de problemen aan die u en uw man zouden gekend hebben in het land van herkomst. Specifiek aangaand video waarop beelden te zien zijn van een site waar een incident zich heeft voorgedaan toont dit de geclaimde problemen evenmin aan daar er op basis van de video onmogelijk kan besloten worden dat uw man op welke wijze

dan ook betrokken is geweest bij wat er gebeurd is op de site. De foto's van uw man met op de (verre) achtergrond een werksite kunnen evenmin doen besluiten dat uw man werkzaam was als ingenieur bij de aanleg van wegen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over het geschetste verloop van haar relatie met haar echtgenoot voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal er volledig aan voorbijgaat dat zij en haar echtgenoot geen andere keuze hadden en dat het hebben van gemeenschap de enige manier was waarop zij druk konden zetten op hun families. Verzoekster wijst er bovendien nog op dat zij op dat moment al een tijdje bij haar grootmoeder woonde, waar zij zich veilig voelde.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over haar huwelijksfeest laat verzoekster gelden dat het geen "groot" huwelijk betrof nu een Afghaans huwelijk al snel 1000 genodigden of meer kan omvatten en, gelet op de gemiddelde grootte van Afghaanse families, een feest van 400 tot 500 genodigden absoluut geen groot feest is.

Ten slotte voert verzoekster nog het volgende aan:

"II.1.3. Er worden de verzoekende partij ook wat verwarringen in tijd en ruimte verweten.

Dat klopt inderdaad. Tijd en ruimte zijn, onder meer gelet op de traumatische ervaringen van de verzoekende partij, niet haar sterkste punt.

Bovendien focust de verwerende partij, die de verzoekende partij tot tweemaal toe zeer uitgebreid geïnterviewd heeft, wel heel erg op details.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor; zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile.²"

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4. Tot slot twijfelt de verwerende partij aan het profiel van de echtgenoot van de verzoekende partij. Zij trekt onder meer de professionele bezigheid van deze in twijfel.

Lopende deze procedure zal de verzoekende partij alles in het werk stellen om hier bijkomende bewijzen over aan te brengen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Aldus werd artikel 48/3 VW op manifeeste wijze geschonden.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Bovendien is nergens in Afghanistan de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden. In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos" en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveilig in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place

countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

II.2.2. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained wilfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016."⁴⁰ The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict."

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.3. Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is momenteel een alleenstaande vrouw met een minderjarig kindje (haar echtgenoot verblijft momenteel immers in Griekeland) en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment
- women and girls with certain profiles or in certain circumstances - for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and

• *people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.*

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations."

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.5. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport "*Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*" van Amnesty International van oktober 2017 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 8 februari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 1-24 en 77-81, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 82-83.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging vreest door haar neef omwille van een niet nagekomen huwelijksbelofte en haar huwelijk met een andere man en dat zij tevens vervolging vreest op basis van het werk dat haar man zou hebben uitgevoerd als ingenieur bij wegenprojecten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) zij de voorhuwelijkse betrekkingen, de verbroken verloving met een neef en de hieruit voortvloeiende persoonlijke problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) de omstandigheden waarin haar huwelijk tot stand zou zijn gekomen betwijfeld kunnen worden daar het, rekening houdend met de beschikbare landeninformatie, weinig waarschijnlijk is dat zij na een initiële terughoudendheid vanwege de ouders van haar echtgenoot meteen beslist om seksuele betrekkingen als reddingsmiddel in te zetten, (ii) het, gezien het – volgens de Afghaanse traditie – schandelijke karakter van de noodgedwongen verbintenis tussen haar en haar partner, opmerkelijk is dat niet minder dan vierhonderd tot vijfhonderd mensen het huwelijksfeest hebben bijgewoond, (iii) zij er niet in slaagde coherent te zijn over het tijds kader van de bedreigingen/toenaderingen ten aanzien van zichzelf en haar schoonfamilie, (iv) zij weinig overtuigende verklaringen aflegde over wie precies hoe vaak en wanneer belde naar haar schoonvader en echtgenoot, en (v) de vraag kan worden gesteld of een neef na al die jaren überhaupt nog de moeite zou doen om haar en haar man te vervolgen, zeker wanneer in rekening wordt gebracht dat het door haar tante betaalde bedrag werd teruggegeven, en omdat (B) er op heden geen actuele of geïndividualiseerde vrees voor vervolging bestaat in haar hoofde of in hoofde van haar man op basis van de geclaimde werkzaamheden van deze laatste, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen werkzaamheden van haar man en (ii) zelfs wanneer de functie van haar man zou worden aangenomen, wat niet het geval is, er niet kan worden ingezien waarom dit op heden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens de interviews voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster in het eerste middel van het verzoekschrift aanvoert dat zij en haar echtgenoot geen andere keuze hadden en dat het hebben van gemeenschap de enige manier was waarop zij druk konden zetten op hun families, beperkt zij zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Waar verzoekster in het eerste middel voorhoudt dat een feest van 400 tot 500 genodigden absoluut geen groot feest is, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster in het eerste middel aangeeft dat tijd en ruimte, onder meer gelet op haar traumatische ervaringen, niet haar sterkste punt zijn en hekelt dat de commissaris-generaal zich teveel focust op details, beperkt zij zich tot het louter ontkrachten, minimaliseren en vergoelijken van de vastgestelde incoherenties, doch zij slaagt er niet in de in de bestreden beslissing dienaangaande opgenomen vaststellingen, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Bovendien brengt verzoekster geen enkel stuk bij ter staving van het trauma dat zij zou hebben opgelopen, laat staan dat zij aantoont dat zij *in concreto* door de opgelopen trauma's problemen zou kennen met tijd en ruimte.

Waar verzoekster in het eerste middel ten slotte nog stelt alles in het werk te stellen om bijkomende bewijzen aan te brengen van de professionele activiteiten van haar echtgenoot, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij dit tot op heden niet gedaan heeft.

Het betoog van verzoekster is bijgevolg niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

“Wat betreft de voorgelegde taskara’s en de huwelijksakte moet worden vastgesteld dat deze documenten enkel persoonsgegevens bevatten die op heden niet worden betwist. Eenzelfde conclusie is van kracht voor invaliditeitsattest dat geen zicht op de precieze oorzaak van de invaliditeit van uw schoonvader. De handelsvergunning en de lidkaart van de Afghaanse kamer van handel en industrie kunnen er op wijzen dat uw echtgenoot effectief werkzaam is geweest in een winkel in Afghanistan. De vier werkcertificaten die moeten aantonen dat uw echtgenoot betrokken was als leidinggevende bij wegprojecten aanschouwt het CGVS door hun identieke aard als vervalst.

Wat de diverse foto’s die op de door u voorgelegde USB-stick te vinden zijn moet vooreerst worden opgemerkt dat privéfoto’s nauwelijks bewijswaarde kunnen worden toegedicht daar zij perfect te ensceneren zijn. Bovendien tonen deze op de drager op geen enkele wijze de problemen aan die u en uw man zouden gekend hebben in het land van herkomst. Specifiek aangaand video waarop beelden te zien zijn van een site waar een incident zich heeft voorgedaan toont dit de geclaimde problemen evenmin aan daar er op basis van de video onmogelijk kan besloten worden dat uw man op welke wijze dan ook betrokken is geweest bij wat er gebeurd is op de site. De foto’s van uw man met op de (verre) achtergrond een werksite kunnen evenmin doen besluiten dat uw man werkzaam was als ingenieur bij de aanleg van wegen.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster in het tweede middel van het verzoekschrift nog wijst op haar bijzonder kwetsbare profiel en stelt dat zij *“momenteel een alleenstaande vrouw (is) met een minderjarig kindje”*, wordt er op gewezen dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie. Verzoekster dient haar vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoekster, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, haar verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Haar asielrelaas wordt immers niet aannemelijk geacht en zij toont bovendien niet aan dat zij in haar regio van herkomst niet zal kunnen rekenen op de steun van haar familie en schoonfamilie. Zij verwijst dan ook niet dienstig naar algemene landeninformatie met betrekking tot risicoprofielen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Guzara van de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Opstandelingen zijn voornamelijk actief in welbepaalde districten. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse

veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Niettegenstaande bepaalde districten duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Herat regionaal erg verschillend zijn. Zo dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Guzara relatief stabiel is. De provincie Herat scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Guzara betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Guzara (in Zinda Jan overigens ook waar u tot 2 jaar voor uw vertrek leefde) in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Guzara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Guzara in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Door in het tweede middel te citeren uit het rapport “*Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van oktober 2017, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Vooreerst is de informatie waarvan in de bestreden beslissing gebruik werd gemaakt (iets) recenter dan de informatie die verzoekster aanhaalt en worden de hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal ook bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 februari 2019 aangebrachte rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018 en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7). Bovendien is de informatie die verzoekster aanhaalt algemener en heeft deze geen betrekking op de veiligheidssituatie in het district Guzara in de provincie Herat, daar waar de informatie van verwerende partij daar wel betrekking op heeft.

Verzoekster brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Guzara van de provincie Herat door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Voor zover de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over Afghanistan en op alle dienstige stukken.

Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster uiterst subsidiair nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN